Poštnina plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

LETO XXVII ∞ S prilogo VERI IN OMIKI ∞ ŠTEV. 6

VSEBINA

Božji namestnik — Ob tridesetletnici — Iz naših misijonov — Prva procesija z Najsvetejšim v Mijazaki (Japonsko) — Veliki Lama — Zaklad — Za smeh — Po salezijanskem svetu — Kotiček bivših gojencev — Milosti Marije Pomočnice.

SLIKE: Zlatomašnik veleč. g. Filip Rinaldi, vrhovni predstojnik salez. družbe — Rakovnik pred 260 leti — Rakovnik drugo leto po prihodu salezijancev — Rakovnik: Zavod in cerkev Marije Pom. — Slovenski bogoslovci s svojimi brati Čehi in Slovaki na počitniški koloniji v Št. Vidu nad Planino — 40 letni jubilej vlč. g. Jerneja Vurkelca, duhovnega svetovalca in župnika v Št. Vidu, ki ga je obhajal dne 27. julija 1931. v krogu najbližjih svojih duhovnih sobratov ter salezijanskih bogoslovcev, ki so preživeli pri njem počitnice.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: **1.** 5, 12 — **2.** 6, 19 — **3.** 3, 8 — **4.** 7, 2 — **5.** 9, 17 — **6.** 4, 29 — **7.** 1, 10 — **8.** 6, 15 — **9.** 5, 13 — **10.** 3, 7 — **11.** 7, 16 — **12.** 9, 26 — **13.** 2, 28 — **14.** 6, 22 — **15.** 4, 4 — **16.** 8, 31 — **17.** 9, 5 — **18.** 4, 1 — **19.** 6, 11 — **20.** 3, 18 — **21.** 5, 20 — **22.** 7, 9 — **23.** 9, 23 — **24.** 6, 14 = **25.** 1, 6 — **26.** 3, 27 — **27.** 2, 30 — **28.** 8, 25 — **29.** 7, 3 — **30.** 4, 24 — **31.** 2, 21.

V januarju: **1.** 1, 21 — **2.** 4, 14 — **3.** 7, 11 — **4.** 6, 4 — **5.** 2, 24 — **6.** 3, 18 — **7.** 8, 25 — **8.** 1, 30 — **9.** 4, 6 — **10.** 2, 5 — **11.** 5, 29 — **12.** 6, 20 — **13.** 8, 3 — **14.** 1, 9 — **15.** 3, 17 — **16.** 2, 23 — **17.** 4, 28 — **18.** 2, 15 — **19.** 5, 22 — **20.** 6, 2 — **21.** 2, 19 — **22.** 4, 16 — **23.** 1, 27 — **24.** 5, 24 — **25.** 4, 22 — **26.** 7, 1 — **27.** 9, 13 — **28.** 4, 7 — **29.** 2, 10 — **30.** 1, 26 — **31.** 4, 8.

NOVI ČASTILCI

22. 5, 13. — Katarina Tratnik, Rečica.

UMRLI

V zadnjih mesecih se je preselilo v večnost nekaj pridnih sotrudnikov in sotrudnic, ki jih priporočamo v molitev:

Dolinar Tončka, Sv. Peter pri Novem mestu — Mlinar Lenčka, Črna pri Prevaljah — Florjančič Franc, Sv. Peter pri Novem mestu — Zidar Antonija, Gorelce — Laznik Alojzij, Mali vrh — Pirnat Elizabeta, Sv. Peter, Meža — Glavač Marija, Ljubljana — Ana Brelih, Velika Račna — Korži, Laško — J. Košir, Laško — Antonija Kodrič, Pretreža. —

Naj počivajo v miru!

DAJ MI DUŠE DRUGO VZEMI

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

1931 LETO XXVII. NOVEMBER — DECEMBER ŠT. 6

Božji namestnik

Talem decuit, ut nobis esset Pontifex — Spodobilo se je, da imamo takega vladiko.

Zdelo bi se, da z naglim napredkom na vseh poljih raste tudi kultura srca, duha in misli. Pa ni tako. Čuti se silen zastoj, da, še celo nazadovanje. Človek se je zmaterijaliziral, otrpnil za vse, kar je višjega; trd in neusmiljen je postal kakor njegovi stroji. Prevratni moderni nazori so ga čisto izkvarili. Razjezi ga vse, kar ga spominja na Boga, na odgovornost. Tak nezaželjeni opominjevalec je tudi duhovnik. V svoji črnini ga spominja na smrt, na sodbo, na večnost. Tako daleč je pokvarjeni materijalistični človeški duh zablodil, da smatra duhovnika za sovražnika človeštva in njegovega napredka ter da je duhovnik oni zli duh, ki bega ljudi v mirnem poslu in žitju. Ali je res tako? — Kdo bolj razburja duha kakor surovi materijalizem, ki se je končno strnil, skristaliziral v denarju. Ali ni duhovnik prav tisti usmiljeni Samarijan, ki celi rane človeštvu zadane mu po grobem materijalizmu? Saj je duhovnik namestnik božji, odkar Zveličarja ni vidno na zemlji. Ona zveza — rekli bi danes: „trgovski odnošaji“ med nebom in zemljo, je bila in so bili s prvim grehom prekinjeni. Da se ti odnošaji zopet navežejo, je bilo treba posredovalca Boga človeka. Edini Sin je zapustil svojo domovino in šel v tuje kraje, da vpostavi zopet zavezo med nebom in zemljo. Prav srečno zameno, kupčijo za nas je Zveličar napravil. Za grenke sadove, ki jih rodi nehvaležna zemlja: ponižanje, trpljenje, smrt, nam je vrnil neprecenljive dobrine: milost, srčni mir in večno življenje. Ko je Jezus Kristus na zemlji dovršil svoje delo, je odšel k Očetu, da tam zastopa človeka v njegovih zadevah. Pri Očetu je naš zastopnik, zagovornik, srednik, kakor se izraža sv. Pavel. Človek ima torej svoje zadeve, svoj tekoči račun v nebesih in zastopnika samega Zveličarja.

Toda tudi Bog ima svojega zastopnika pri ljudeh, da dobre ohrani, izgubljene poišče in pridobi. Ta zastopnik je duhovnik, srednik med Bogom in človekom. Človeku javlja voljo božjo, Bogu pa predlaga človekove prošnje in želje. Duhovništvo spada po svojem postanku v nebesa, po službi na zemljo. Duhovniki so kakor angeli na Jakobovi lestvi. Vrh lestve je Bog, ob vznožju človek, duhovnik je posredovalec z isto pravico kakor jo ima Jezus Kristus sam: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Kakor je Oče mene poslal, tako jaz vas pošiljam, pojdite in učite vse narode. Jaz sem z vami do konca sveta.“ Duhovnik je kakor odmev one besede, ki se je nekoč v Judeji glasila. Kdor posluša

glas duhovnika, Jezusa Kristusa samega posluša. „Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje, mene zaničuje.“

Ne deli duhovnik *iz svojega*, ampak Jezus Kristus deli po njem milosti človeku. Ko na primer duhovnik krsti, ne vliva milosti on niti voda, ampak Jezus Kristus sam. Sveti Janez Krstnik je bil svetnik, da svetejšega ni rodila zemska mati, tudi on je krstil, pa vendar njegov krst ni odpuščal grehov. Danes utegne v Cerkvi božji krstiti tudi slab duhovnik in vendar je krščeni zadobil vse milosti, ker Jezus Kristus krsti — Hic est, qui babtizat. Poglej v spovednico! — Tu sta se pravica in mir poljubila — „Justitia et pax osculatae sunt.“ Pravica zahteva, da se zadosti za greh, usmiljenje božje pa po duhovniku vrača srčni mir. „Jaz te odvežem od grehov“, pravi duhovnik. Pa kako more človek odpuščati grehe, bi opravičeno rekli s farizeji. Nikdar bi tega ne mogel, če bi Jezus Kristus sam po njem ne odpuščal.

Pri oltarju spreminja duhovnik kruh v svoje telo in vino v kelih svoje krvi. Kako je to mogoče, ako Jezus Kristus ni v njem? Tedaj sta duhovnik in Jezus Kristus eno kakor sta Jezus Kristus in njegova Cerkev eno. Zdi se, kakor da se je duhovnikova osebnost spremenila v osebnost Boga človeka.

Tudi uspeh, ki ga žanje katoliški duhovnik v svojem delovanju in na misijonih, ni plod njegovega truda, samo njegovega, ampak Tistega, ki vse oživlja, in ta je duh Kristusov.

Verske ustanove, dobrodelna društva zamirajo, kjer ni duhovnikove roke, kajti po njem deluje Jezus Kristus sam, ki je življenje in ki daje življenje. Poglejmo samo kako ogromna je razlika med katoliškim in protestantskim misijonarjem. Ta gre pod zaščito vsemogočne Angleške, ne manjka mu sredstev in varstva, ker ga ščitijo kanoni angleškega imperija. In vendar ni slišati, da bi se bil kje ves narod spreobrnil na protestantizem, kjer je protestantski pastor misijonaril. Pa ti pride ubogi katoliški duhovnik, brez sredstev, brez zaščite, brez orožja, edino s

Zlatomašnik veleč. g. Filip Rinaldi, vrhovni predstojnik salezijanske družbe

križem v roki in v par letih preobrazi cele širne pokrajine, kar ne bi storile v stoletjih vse zemske sile.

Zgodovina nam priča kako je bilo tedaj, ko se je poganstvo po svoji skvarjenosti in brezbožnosti samo ubilo. Duhovnik je vzel to umirajočo družbo v naročje, dvignil jo bliže k Bogu, da jo njemu posveti; postavil jo je na zemljo polno novega in plodnega življenja. Šestnajst stoletij je odtedaj minulo in duhovnik ima še vedno isto nalogo.

Veliki možje današnjih dni izmišljujejo kako bi izboljšali razmere, kako bi rešili narode vsesplošne krize. Trudijo se in prevdarjajo, a uspeha ni. Priti bi morali narodi do spoznanja, da je vsa krivda v tem, da je človeška družba potrgala vse vezi z Bogom in se hotela brez njega vladati. Vsakdanje naraščanje krize priča, da oni nimajo moči, da dvignejo človeštvo. Odrinili so duhovnika kakor da je nepotreben, stvári celo škodljiv. Prav zato pa so obstali na mrtvi točki z vsemi sistemi, z vsemi zasedanji in posvetovanji velmož vseh držav.

Poglej v žalostno, objokano Rusijo! Tam so brezbožniki s silo Boga izgnali

— vsaj tako mislijo — ustanavljajo vseučilišča, kjer naj se ljudje „strokovno“ izobrazijo kako pobijati vero v Boga, v večnost, v peklo. — Pa ali so se v teh desetih letih njihovega vladanja res izboljšale razmere? Tako žalostno še nikdar ni bilo v sveti Rusiji kakor je sedaj — ko ni več Boga. Nekdaj tako bogata dežela, je zdaj strašno obubožala. Narod od gladu umira in se nima v kaj obleči, prostosti ni več, gospoduje le kruta sila. Ljudi se je lotila zdvojenost, kuga nemorale se širi in narod se vrača v poganstvo, v barbarstvo. In zakaj vse to? Smelo trdimo, da zato, ker so izgnali duhovnika, božjega namestnika in zastopnika. Naj bi ga poklicali nazaj, pa boš videl, kako se bo prerajalo usahlo življenje, vrnila se bo poštenost, prostost, čut dolžnosti, javni red bo zopet vpostavljen.

Iz izkušnje in vnaprej lahko rečemo, da je duhovnik potreben družbi, kakor oko v glavi, kakor duša v telesu. On preliva notranje življenje v družbo in samo notranje življenje je počelo vseh zunanjih del. Ko bo zmanjkalo duhovnikov, tedaj bo družba začela propadati. Zakaj to, je umljivo. Saj ne bo več živega opomina človeku zakaj je ustvarjen, ne bo več vere v nadnaravno, v plačilo ali kazen v posmrtnem življenju. In kaj bo tedaj? Strasti se bodo rešile spon in bodo udarile čez bregove kakor udari reka ob povodnji, da jezove podira in kar je bilo živega uniči. Tedaj bo zavladal boljševizem z vsemi strahotnimi posledicami kakor vlada v Rusiji...

Ali ni torej za človeštvo duhovnik pravi blagoslov božji? Ali ne zasluži torej vsega spoštovanja, ne morda kot človek, ampak kot namestnik božji, ker bolj kot kdo drugi lahko reče za svetim Pavlom: „Ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni.“

Ali se je torej čuditi, kako je don Bosko, reven in ubog, zmogel taka dela? Brez sredstev je začel, pa mu je vselej uspelo, ker ni delal on, ampak Bog po njem, kakor je modro sam zatrjeval. Ali je čudno, da je njegovo delo tako silno in tako naglo naraslo? — Njegovi nasledniki so v istem duhu nadaljevali, zanašajoč se v prvi vrsti samo na pomoč od zgoraj. Tako je delal prvi don Boskov naslednik gospod Rua, tako drugi naslednik gospod Albera in tako dela tudi današnji vrhovni predstojnik g. Rinaldi. Prav letos obhaja zlatomašniški jubilej in prav radi tega so bile napisane te vrstice. On sam nam bo lahko rekel na dan svojega jubileja, kako je mogel storiti v petdesetih letih delovanja toliko dobrega za duše, sam in po svojih sobratih, ki delujejo v don Boskovem in njegovem duhu. Kako je zmogel? Zato, ker je bil duhovnik Najvišjega in Bog je bil z njim in dal, da je raslo in se razraslo bogoljubno delo.

Ob tridesetletnici

Letos je preteklo ravno sto let, odkar je don Bosko kot dijak v mestu Chieri pri Turinu, ustanovil med svojimi sošolci „Društvo veselja.“ Glavni namen tega društva je bil, pospeševati med člani pravo veselost s poštenimi sredstvi in na način, ki ne nasprotuje božjim zapovedim. Ko je Blaženi pozneje postal duhovnik in ustanovitelj vzgojnih zavodov, je skrbel na vso moč zato, da je v njegovih zavodih vladal družinski duh, zadovoljnost in veselo razpoloženje; da pa to doseže, se ni strašil ne truda ne stroškov. Vedel je namreč, da je veselje in vedrost za mladino isto, kar so topli solnčni žarki za nežne rastlinice, in da mlade duše v re-snem in mrkem ozračju ne uspevajo in se ne razvijajo pravilno.

Zato lahko rečemo, da so temu prvemu društvu veselja sledila še nešteta druga, ki imajo isti namen, kajti po vsej pravici moremo sleherni don Boskov zavod imenovati družbo veselih in zadovoljnih ljudi, ki se ravnajo po navodilu sv. Pavla Filipljanom: „Veselite se vedno v Gospodu“!

Letos pa, 30. novembra, preteče trideset let, odkar so don Boskovi sinovi dospeli na Slovensko in se naselili na Rakovniku. Imamo torej pač dovolj povoda, da ob koncu letošnjega leta obrnemo svoj pogled nazaj na tri pretekla desetletja ter se posebno poveselimo v Gospodu.

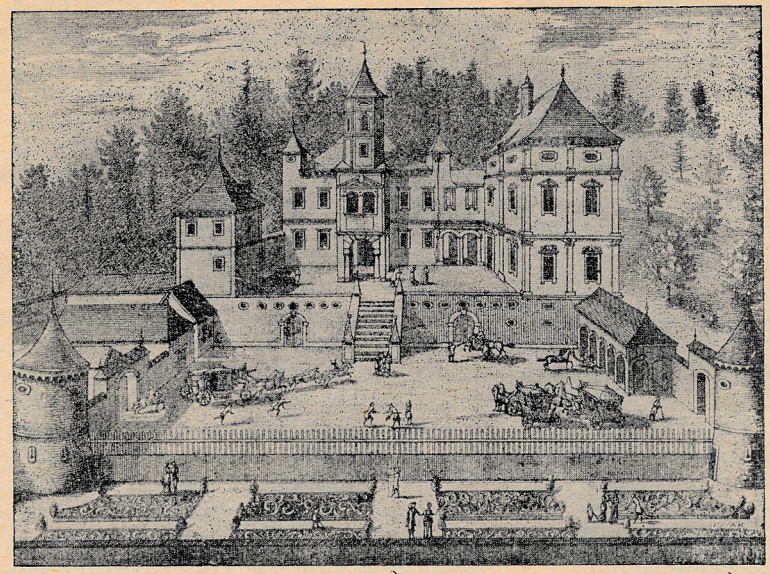

Rakovnik pred 250 leti

Naša radost pa naj bo znana tudi vam, predragi sotrudniki in sotrudnice, ki tvorite z nami eno duhovno družino, da se tudi vi radujete in skupno z nami proslavite to obletnico tako, kot zopet veleva sv. Pavel vernikom v Filipih: „Razodevajte svoje želje Bogu v molitvi z zahvalo"!

Ni namen teh vrstic razgrniti letopise in iznesti na beli dan zgodovino našega Rakovnika polno svetlih slik in razveseljivih dogodkov, ki naj nas napolnijo s ponosom in zadovoljstvom nad samimi seboj. Ne, tiha radost naj nas navda ob spominih na sladkosti pa tudi na grenkosti, ki smo jih v teh tridesetih letih prejeli iz Gospodove roke. Kajti trpljenje in preizkušnje niso bile nič manj v naš blagor kot uspehi in zmage.

Iz majhnih in skromnih začetkov je rastel Rakovnik in se množila don Boskova družina skozi trideset let. Ni šlo vse gladko in naglo naprej ampak s težavo in polagoma. Vstajale so zapreke; polna so bila ta desetletja skrbi za obstoj in napredek.

Naselilo se je par sobratov v malem starinskem gradiču. Bili so brez sredstev, brez izkušnje in niso vedeli, kaj bo prinesla bodočnost. Začeli so zbirati mladino, snuti načrte in pridobivati prijateljev, ki so jih tudi kmalu našli. Sotrudniki in sotrudnice so jim bili prva pomoč in tolažba v težavah, ki so vstajale od vseh strani. Pomanjkanje denarja, bolezni in druge vsakovrstne neprilike jih niso ustrašile. Delali so pogumno naprej in sredi težav in nasprotji tvorili vedno veselo in mirno don Boskovo družino dobro vedoč, da delo ki ga vršijo je božje delo, ki mora prej ali slej uspeti.

Saj pa bi tudi ne bili pravi sinovi bl. Očeta, ako bi ne bili imeli neomajnega zaupanja v Previdnost, ki je bilo pri don Bosku tako močno, da je s par novčiči v žepu začel zidati veličastno cerkev, da je mislil na ustanovitev red. družbe v času, ko so redovnike najhuje preganjali in sovražili. Ko se je ponoči zrušilo ravnokar z največjimi žrtvami zgrajeno poslopje, se je mirno smehljal in začel iznova. Kazal se je še posebno veselega in razigranega takrat, ko so ga zadevali udarci, pod katerimi bi bil vsak drugi klonil in izgubil pogum. Kadarkoli so ga videli njegovi sinovi posebno dobre volje, so rekli: „Danes mora imeti don Bosko zelo hude in težke skrbi na glavi."

Velika dobrota božja so bili za nas ti trudi in težave tridesetih let, ki smo jih v božjem varstvu srečno prebredli. Morda večja, kot pa bi bili lahki in sijajni uspehi, ki že s svojo zunanjostjo pritegnejo pozornost javnosti. V njih imamo danes jasen dokaz, da je bil bl. Janez Bosko in Marija Pomočnica ves ta čas ob naši strani.

Pa ali so bili vsi trudi, vse delo brez uspeha? Ne. Večkrat slišimo oglašati resnico, da je ena neumrjoča duša več vredna kot svet, da je en sam smrtni greh strašno in neskončno zlo. Ako bi bili naši trudi in delo v teh tridesetih letih rešili le eno neumrjočo dušo, preprečili en sam smrtni greh, bi po tridesetih letih smeli reči: „Nismo delali zaman."

Izginil je stari gradič v teku časa za novimi poslopji, ki so se od leta do leta polnila z mladino, kateri je veljalo vse delo od prvega svita do pozne noči. Kako smo se pogumno in polni zaupanja skozi dolgo vrsto let borili in delali da se dvigne med nami svetišče Pomočnice krist-

janov. Dvignilo se je in v njem bivata Evharistični Jezus in Marija. Blagodejno vpliva svetišče na zavod; kakor svetinja nam je in vse bolje se počutimo v njegovi blagoslovljeni senci. V njem se osredotoča vse naše življenje in delovanje. Naša mladina je varna in rešena samo takrat, ko njeno dušo vzame v posest evharistični Jezus in Marija Pom. Kdor je dosegal pri mladini to, je dosegel vse drugo; ker brez Gospoda se zida le na pesek.

Rakovnik drugo leto po prihodu salezijancev

Blagodejni vpliv svetišča sega takorekoč čez vso slovensko zemljo in nešteto duš je že našlo v njem zdravja, miru in utehe. Statistike o tem se nahajajo samo v zapisnikih Vsevednosti božje. Mi in vi, dragi sotrudniki in sotrudnice, jih le na splošno slutimo, in če Bog da, si bomo po smrti delili dobiček, in obresti te varno naložene glavnice.

Od Rakovnika so v teh treh desetletjih izšle še druge don Boskove družine in se naselile po raznih krajih Slovenije in Hrvatske. Postal je materna hiša v Jugoslaviji. Dasi sam navidez slaboten in vedno ogrožan po raznih neprilikah, ni vzdržal samo sebe, ampak se je pokazala v njem tvorna sila. Deblo je pognalo mladike. So po večini še mladike, pa imajo v sebi moč, da se, ko pride ugoden trenutek, razrastejo in razširijo po domovini v njen časni in večni blagor. Kdaj in kako, je pa v načrtih božje Previdnosti.

Poglejmo v osrčje Rakovnika danes, ko zadnje leto tretjega desetletja tone v večnost. V tri stopnje je razdeljen zavod, ki sledijo druga drugi. Na najvišji najdemo trumo mladih gospodov bogoslovki se pripravljajo, da pristopijo v kratkem k oltarju. Okrog 40 jih je. Slovenci so, pa tudi bratje nam po krvi Slovaki in Čehi. Pripravljajo se s temeljitimi študijami in z gojitvijo notranjega življenja za vzvišeni poklic, v bratski ljubezni in slogi. Deloma imajo predavanja doma ali pa obiskujejo ljubljansko teološko fakulteto.

Ako stopimo po stopnicah malo niže, najdemo skupino dijakov ljubljanskih gimnazij, ki se uče pod skrbnim nadzorstvom in imajo noč in dan med seboj gospode, ki jim pomagajo pri učenju.

Ostali del zavoda pa zavzemajo rokodelski vajenci, ki se uče vsak svoje obrti in drugih potrebnih znanosti, katere zahteva od izurjenih mojstrov današnja prosvetljena doba.

Vse najdete združeno v lepem soglasju. Brne in ropotajo stroji, bije kladivo. Odpirajo se knjige, od početnic za prvi gimnazijski razred, pa gori do „Summa“ sv. Tomaža.

Goji se glazba posebno v prostorih mladinskega doma, kjer se zbira mladina iz rakovniške okolice.

Tudi tiskar in črkostavec poskrbita, da vsaka dva meseca izide „Vestnik,“ ki nese vedno dokaj dobrega beriva med svet.

To je kratka slika polovice salezijanskega programa, ki se mu pravi „Delaj.“

Ako pa hočeš vedeti, kako se na Rakovniku moli, pridi v nedeljo zgodaj v naše svetišče in ostani do opoldne.

Ob prvi jutranji uri napolnijo cerkev okoličani, da zadoste dolžnosti Gospodovega dne.

Takoj za ljudstvom pride domača družina in se zbere krog svojega žrtvenika. Daritve se udeleže s tem, da po večini prejmejo Angeljski kruh. Notranjim slede zunanji gojenci, — oratorij. Kako doni iz mladih prsi pesem za pesmijo v čast Zveličarju in njegovi Materi. Koliko jih je, ki se združijo z Gospodom potem, ko so še poprej dali ozdraviti dušo pri sv. spovedi.

Če bi ne bilo tega svetišča, bi tavali morda po ulicah, brez molitve, brez Boga. Razvijalo bi se v njih bolj to, kar je v človeku živalskega, kot pa kar je duhovnega.

Za njimi pridejo zopet notranji dijaki in vajenci k peti sv. maši. Vsi pojo. Veličastno odmeva ta vzvišena molitev pod cerkveni obok.

Komaj se poizgube zadnji zvoki slovenskih cerkvenih pesmi, že zadone koralne melodije g. g. bogoslovcev, s katerimi spremljajo liturgično dramo, nekrvave Daritve.

Delamo najrazličnejša opravila po stanu in poklicu, a vse nas druži svetišče Marije Pomočnice in vsi skupno molimo: „Oče naš, ki si v nebesih."

Trideset let je zatonilo v pozabnost. Gospod jih je vodil, da so potekala v naš blagor. Toda s tridesetim letom se ni skončal božji blagoslov, se niso zmanjšale težave. Da, priznati moramo, da so ravno v trenutku ko slavimo to obletnico, težave morda večje kakor kdajkoli. Borimo se za gmotna sredstva za materijalni obstoj. Pa to nam ne kali veselja. Vemo namreč, da če bomo storili vse, kar je v naših močeh, nas Marija ne bo zapustila. Tu je njena hiša, in od tod se množi njena slava, kakor je napovedala v sanjah don Bosku, ko je začel zidati svetišče. Ona bo z nami tudi zanaprej in s tistimi, ki so orodje v Njenih rokah, da nam pomagajo.

Veselje napolnjuje naša srca in z zaupanjem gledamo v bodočnost. Don Boskovi smo, zato smo lahko vedno veseli, in z radostnim srcem izpolnimo naročila apostola narodov, ob priliki tega jubileja: „Veselite se vedno v Gospodu"! in „Razodevajte svoje želje Bogu v molitvi z zahvalo!"

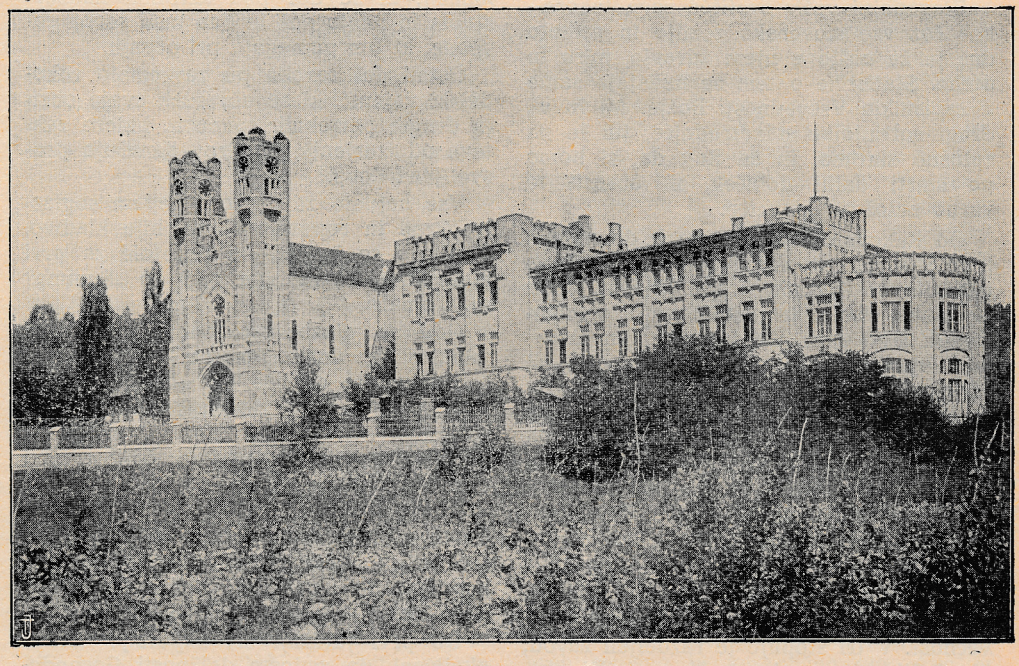

Rakovnik: Zavod in cerkev Marije Pomočnice

„O večnost, ti si edini predmet, vreden mnogih misli in skrbi. Zakaj sem doslej tako malo mislil nate!" Bl. Janez Bosko.

„Pomnimo, da se trpljenje, ki ga prenašamo vdano v voljo božjo, spremeni ob smrti v rože." Bl. Janez Bosko.

„Čednosti, ki najbolj krasijo krščanskega mladeniča so: čistost, ponižnost, pokorščina in ljubezen." Bl. Janez Bosko.

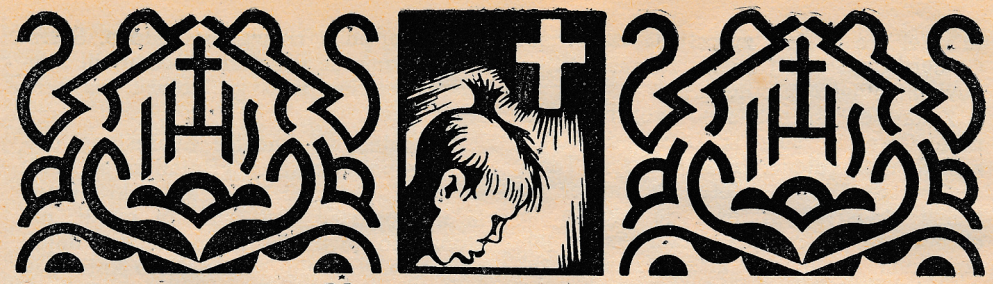

IZ NAŠIH MISIJONOV

Prva procesija z Najsvetejšim v Mijazaki (Japonsko)

Vroča želja naših src se nam je izpolnila, ker je pač Bog tako hotel. Še sedaj smo polni blagih občutkov in nepopisnega veselja, ko se spomnimo tega, kar smo doživeli.

Naš ubogi misijon, menda med vsemi, ki se nahajajo v Japonskem cesarstvu najrevnejši, se je lansko leto posvetil presv. Srcu Jezusovemu. Zato smo srčno želeli izkazati mu čast in svojo hvaležnost s kakšno javno slavnostjo, a obenem utrditi v veri in navdušiti naše tako maloštevilne kristjane ter obrniti pozornost paganov na našo sv. vero. Odločili smo se, da ponesemo Jezusa v slovesnem pohodu in z vsem mogočim sijajem prvič po ulicah mesta Mijazaki.

Revščina, pomanjkanje izkušnje, nalivi in viharno vreme, vse to nam je delalo mnogo težav. S skrbjo smo pričakovali, kako se bo vse to izšlo. Jezus pa je podjetje blagoslovil, da je prelepo uspelo. Naši kristjani, ki jih je komaj 400 na 55 tisoč prebivalcev, so se tako navdušili, da so vse pripravili s občudovanja vredno požrtvovalnostjo. Pokrajinske in mestne oblasti so drage volje dale potrebno dovoljenje. Dobili smo na razpolago policijo, da je vzdrževala red. Trgovska društva so skrbela, da so se primerno okrasile ulice koder je imel iti Gospod. Iz električne centrale pa smo dobili zastonj električno luč za razsvetljavo glavnega trga, na katerem smo postavili veličasten oltar. Družba za železnice je dovolila, da se zgradi na trgu pred postajo spominska piramida.

Ko smo prosili družine za dovoljenje, če smemo pred njihovimi hišami postaviti okraske, so nam odgovarjali: „Prav radi vam to dovolimo, saj vi skrbite za naše otroke.“ Koliko dobrih sadov prinaša mladinski dom! Skratka: kristjani in pogani so se združili, da povzdignejo slovesnost. Iz Kitajskega pa je dospel naš veliki dobrotnik Lo Pahong s sinom iz Šanghaja in prinesel v dar prekrasno „nebo“, pod katerim smo nesli Najsvetejše.

Kristjani so pripravili še posebno svoje duše z osem dnevnim misijonom. Na predvečer praznika smo priredili v največji mestni dvorani koncert, kateremu so sledili govori in deklamacije. Dva slavna govornika, ki sta dospela nalašč za to priliko iz Tokija, sta pred številnim občinstvom govorila o vprašanjih, ki zadevajo vero in omiko.

Dne 17. maja na praznik sv. Paskala Baylonskega se je po slovesni pontifikalni maši razvila procesija z Najsvetejšim ob najlepšem vremenu. Sprevoda se je udeležilo nad 800 oseb. Na čelu so korakali naši dečki iz mladinskega doma še vsi pagančki in navdušeno mahali z zastavicami, ki so jih nosili v rokah. Vedli so se res vzorno. Tem so sledile razne organizacije in društva naših kristjanov s svojimi zastavami, med katerimi so korakale trume otrok preoblečenih za angele, ki so še prav posebno vzbujali pozornost množice, ki se je bila nabrala po obeh straneh ulice. Za temi se je pomikal auto poln beloobločenih deklic, ki so sipale cvetje na pot. Slednjič se je prikazala skupina duhovščine, v kateri so šli naši semeniščniki domačini iz Nakatsu, kleriki modroslovci, in okrog dvajset duhovnikov s kadilnicami v rokah, iz katerih je kipela prijetna vonjava. Sredi oblakov kadila je pa plavala monštranca in v njej Jezus, ki je med temi množicami, kot nekoč v Palestini, prehajal deleč dobrote in vse ozdravljajoč. O, če bi bil mogel videti v duše in opisati, kakšna čuvstva so v tem trenutku navdajale duše misijonarjev, duhovnikov, kristjanov in poganov. Pa Jezus

je videl vse in delil milosti na vse strani. Gotovo se bo sedaj začela za naš misijon nova plodonosnejša doba.

Zadnji del sprevoda so tvorili gojenci naše tiskarske šole iz Oita, mladeniški krožki, naši gojenci iz Miyazaki iz Tano, društvi družinskih očetov in mater in truma ljudstva, ki nam je sledila in občudovala. Ni manjkalo tudi visoko postavljenih osebnosti, ki so nam drugi dan ustno ali pismeno izrazile priznanje in občudovanje. Med prvimi je bil sam načelnik mesta, ki je takoj po slovesnosti prišel v misijon častitat. Med petjem, pokanjem možnarjev in zvoki godbe iz mestnega gledališča smo dospeli na glavni trg, ki ga je napolnila od kraja do kraja množica poganov. Jezus jo je iz vzvišenega prestola prvič blagoslovil. Kako ginljiv trenutek; kar sem tedaj čutil se ne da popisati. Ponavljal sem šepetaje: „Jezus, Jezus, Jezus... !" V tej molitvi so bili vsi moji upi, želje, prošnje in zahvale. Vrnili smo se v našo cerkev po ulicah, ki so bile po japonskem okusu razkošno okrašene, polni neizrečene radosti. S slavospevi smo še zadnjikrat pozdravili Zveličarja predno smo ga položili nazaj v tabernakelj.

Popoldne so množice neprestano obiskovale našo cerkev. Zgrinjali so se tisoči na trgu pred cerkvijo krog kristjanov in misijonarjev. Peli smo in molili, nastopali so govorniki, ki so ljudstvu dajali pojasnila. Razdelili smo nešteto knjižic in letakov. Samo knjižice o presv. Evharistiji, spisane nalašč za to priliko smo razdelili 10.000 izvodov.

Najbolj se je dopadla ljudem resnoba in zbranost ter živa vera naših kristjanov.

Kakšen bo nadaljni uspeh našega truda?

Na misijonskem polju kot je Japonska, misijonar ni navajen žeti zvečer tega kar je zjutraj sejal.

Toda sadovi ne bodo izostali.

Bogu hvala za vse in prebl. Devici.

duhovnik V. Cimatti,
salez. misijonar.

Veliki Lama

V Lassa, glavnem mestu Tibeta, katero lahko imenujemo samostansko mesto, živi Veliki Lama, ki nikdar ne umrje; le njemu samemu je bila milostno podeljena nesmrtnost.

Kakor se je nekoč zgodilo z bajno, toliko opevano ptico Feniks, ki je baje po 500 let dolgem življenju umrla in se spremenila v pepel le zato, da je spet na novo pomlajena vzrastla iz svojega prahu, tako se godi tudi našemu Velikemu Lama. Kadar naznanjajo ali starost ali bolezni bližnji konec tega „Velikega učlovečenega boga," tedaj se zberejo bonci peterih samostanov k posvetovanju, da si izbero novega vodnika. — Ko so si ga izbrali, ga spremljajo v slavnostnem pohodu k smrtni postelji starega „Velikega Lama — učlovečenega boga" — kjer se iz umirajočega prelije njegov duh v njegovega naslednika — otroka. Od tega trenutka mora naslednik ki je navadno še otrok — biti redno v bližini umirajočega Velikega Lama in pričakovati, kedaj se mu bo vzljubilo zapustiti zemske ostanke starca in se preseliti v novo mlado telo.

Ko se je njegov duh utelesil, tedaj se vsi bonci vržejo pred mladim „Velikim Lama" na kolena, ga počaste in ga nosijo v slavnostnih pohodih bajnih procesijah, kakršne se vidijo le v mestu Lassa.

To je vera slepega poganstva; mi pa prosimo, da bi tudi v teh krajih kmalu zasijal žar pravega učlovečenega Boga Kristusa Kralja, in zavladala Njegova nevesta večno mlada Cerkev.

Zaklad

(Poročilo iz Indije)

Salezijanski misijonar poroča: Bilo je nekega jutra. Ravno sem se po sveti maši vračal iz Cerkve, ko pride neki kristjan in mi naznani, da se v gaju poganskega svetišča nahaja od krute matere zapuščen ubog otročiček. Ne da bi se obotavljal sem pohitel k svetišču. Toda niso me hoteli pustiti v gaj, ker so imeli ta dan praznik. Prosim jih in rotim, obljubljam da ne bom motil njih svečanosti, a vse zastonj. Sežem v žep in ponudim stražniku nekaj denarja — zadnje sredstvo, ki je pa na Vzhodu vsemogočno, ki odpira tudi najbolj zapahnjene duri, — pa danes tudi to ni ganilo stražnikovega srca; trdo me je pogledal in mi za-

branil vstop. Kaj mi je bilo storiti? Vdal sem se v voljo božjo in čeprav z bolestjo v srcu nad ubogo stvarco, ki je bila zapisana gotovi smrti, sem se žalosten podal počasnih korakov domov. Ko se pa čez nekaj trenutkov ozrem, vidim, da mi sledi neki deček. Zadržal sem korak in sem ga počakal. Bil je Indijec, pravi živi bron, ki se je svetil ob žarkih vzhajajočega solnca. Dvoje črnih, globokih oči mu je svetilo pod čelom. Približa se mi in mi reče: „Oče, če mi daste dva novca, vas povedem v gaj.“ Dal sem mu znamenje, da se strinjam in mu položil v roko denar — zagotavljajoč ga, da mu izročim še ostalo ko se vrneva iz gaja. In tedaj me je dečko povedel daleč okoli naselbin čez pašnike, nasipe in jame, dokler nisva prišla na drugo stran zidovja, ki obdaja svetišče in gaj. Tu mi pokaže prostor, kjer se je lahko preplezalo 2 metra visok zid. Pomišljam trenutek, toda misel na Gospoda in na ubogo siroto mi vdahne pogum. Splezam, skočim, in bil sem noter. Vse okoli so bila košata drevesa, visoke korenine z izrastki in trnji, tako, da je bilo skoraj nemogoče po taki goščavi nadaljevati pot. Tam daleč, sredi gaja so se videli zidovi in kupole poganskega svetišča; slišati je bilo klice in petje ljudi, ki so se klanjali svojemu bogu. Toda jaz nisem poslušal vpitja, ne petja, nisem gledal na velikanska drevesa, niti na mogočne korenine, ki so štrlele ob deblu iz zemlje, moje oči so iskale skrit zaklad, in moja duša je hrepenela le po tem, da ga najdem in darujem Gospodu novega angelčka. Z rokami sem začel razgrinjati veje, odmikati korenine in tako sem ril naprej kot krt po zemlji. Nisem gledal na krvaveče roke, niti nisem utegnil brisati si iz potnega čela kapljic krvi, — vse naokoli me je zbadalo in mi ranilo zdaj roke, zdaj lice — moje oči so iskale le njega, za katerega je tudi Kristus prelil svojo dragoceno kri. Iskal sem eno uro, dve; bil sem že zmučen in oslabljen; solze so mi porosile oči, ker sem videl, da je ves trud zastonj in da mogoče ne bom našel nikdar skritega zaklada.

Tedaj me pa moj spremljevalec prime za roko. Zadržim korak in poslušam. Od daleč so udarjali ob uho kriki in petje poganov, ... a nedaleč od naju, se je slišal zamolkel glas; jok. Pohitim tja. Zagledam zavitek umazanih cunj, a v njih lepega dečka, ki je šele pred par dnevi zagledal luč sveta; proži mi nasproti drobne ročice. Dvignem ga, pritisnem na svoje srce najdeni zaklad in hitim proti izhodu. Toda Indijec mi svetuje, naj grem nazaj čez zid. Hitro sem preplezal zid, dal dečku obljubljeni denar in še enega za plačilo in odnesel domov svoj zaklad. Tri dni potem je ta ubogi Indijanček pohitel v nebesa med angelčke.

ZA SMEH

MISIJONARJEVA HARMONIKA. — Bilo je v neki vasi v Gimaji. Trije misijonarji iz družbe Jezusove so skušali omehčati prebivalce, da bi vsaj občudovali podobo Jezusovega Srca, toda zaman. Tu se spomni eden misijonarjev svoje stare harmonike. Da bi zabaval otroke, je začel igrati.

Bil je velik uspeh. Po vsi vasi se je raznesla vest o čudovitem godalu in vsi so prišli, da slišijo. Ubogi ljudje se niso mogli več ločiti, tako se jim je dopadlo. Skozi sedem dni je vsa vas prihajala v misijon v veliko korist svojih duš.

Česar niso mogli doseči z besedo, so dosegli s harmoniko. Tudi harmonika je za misijonarja božja previdnost.

„KAKO DOLGO sta ostala Adam in Eva v raju?“ vpraša misijonar otroke pri krščanskem nauku.

„Do jeseni!“

„Kako pa veš to?“

„Ker so jabolka komaj jeseni zrela.“

MED ZAMORČKI. „Častita sestra, ali je ljubi Bog zbolel?“ — „Kako pa ti to pride v glavo?“ — „Saj so govorili, da je Bog poklical doktorja Hristarcha k sebi.“

„TOTO, že spet si se stepel z Bobò? Ali se nismo v katekizmu učili, da moraš ponuditi še drugo stran, če te kdo po licu vdari?“

„Da, oče, — odgovori Totò ves v solzah, toda jaz sem dobil v nos, a nos imam samo eden.“

„Ne imejte srečnega onega dne, ko vam je vest očitala slabo dejanje in vas je bilo strah pred sodbo božjo.“

Bl. Janez Bosko.

„Z vsakim trenutkom svojega življenja se za korak približaš večnosti.“

Bl. Janez Bosko.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

SPOMENIK PRESV. SRCA V RIMU. Bazilika Srca Jezusovega v Rimu (Castro Pretorio) poleg glavne postaje je že od svoje posvetitve leta 1887. čakala na kronanje. Letos ga je pa slednjič dočakala; kajti dne 29. junija se je vrhu zvonika tega prekrasnega svetišča prvič zasvetil v žarkih rimskega solnca pozlačen kip Srca Jezusovega in s tega vzvišenega prestola zakraljeval nad večnim mestom. Od tu bo pozdravljal številne romarje, ki se neprestano sipljejo s postaje v mesto, varoval in ščitil farane, ki prebivajo v njegovem podnožju in raz enega sedmerih rimskih gričev razprostiral roke v blagoslov tja doli v nižino ob Tiberi, kjer ogromna in veličastna kipi k nebu kupola nad grobom prvaka apostolov sv. Petra, ki ga je Jezus nekoč zagotovil: „Ti si Skala in na to Skalo bom zgradil svojo Cerkev."

Ko je č. g. Trione leta 1924. in 1925. ob priliki petdesetletnice prihoda Salezijancev na ameriško celino obiskoval tamkajšnje naše zavode, je sprožil misel, da naj bi ameriški salez. gojenci v spomin tega jubileja kronali baziliko v Rimu s kipom presv. Srca.

Ti so se to misli koj z navdušenjem oklenili in v kratkem zbrali potrebna sredstva, s katerimi so omogočili, da se je lepi načrt tudi uresničil.

Kip je iz pozlačenega brona; 6 in pol metra visok; tehta 15 meterskih stotov ter stoji na ploščati strehi zvonika na podstavku visokem 9 metrov.

V petek dne 29. junija t. l., zadnji dan osmine po prazniku presv. Srca, je naš vrhovni predstojnik preč. g. Filip Rinaldi blagoslovil veličastni spomenik. Bila je to prisrčna družinska slavnost. Vse salezijanske družine iz Rima, 6 po številu, so se zbrale na dvorišču zavoda ob baziliki ter se uvrstile krog spomenika blaženega Janeza Boska ob strani nasproti svetišča. Še poprej so se skupno udeležili sv. maše v baziliki. Vlč. g. F. Rinaldi je v spremstvu gener. ekonoma F. Giraudi in gener. prokuratorja P. Tomasetti opravil cerkvene molitve in blagoslovil kip. Nato pa je iz 600 deških prsi, ki se jim je pridružilo 60 klerikov slušateljev gregorijanske univerze, zadonel slavnostni spev na čast bl. Janezu Bosku, „Magnificat" in „aklamacije" vladajočemu papežu.

Slovesnost je zaključil preč. g. Trione z govorom, v katerem je pojasnil navzoči mladini zgodovino spomenika, ki bo pričal o plemenitem navdušenju in verski zavesti salezijanskih gojencev severne in južne Amerike. Obenem pa je tudi poudaril vzvišen pomen ustoličenja kipa presv. Srca vrhu bazilike, zgrajene na enem sedmerih rimskih gričev, odkoder nadvladuje vse mesto in vsem glasno kliče v spomin, da spodaj v polumraku svetišča, v tabernaklju, bije živo Evharistično Srce ter vliva, vdihuje življenje in ljubezen svoji večnomladi Cerkvi.

PETDESETLETNICA SAL. USTANOV NA ŠPANSKEM. Vse tri sal. inspektorije, ki se nahajajo na Španski zemlji, so se letos pripravljale, da proslave dostojno petdesetletnico obstoja salezijanskih naprav v tej deželi. Imele so se vršiti velike slavnosti, na katere so bili povabljeni tudi zastopniki iz drugih dežel. Misijonski nadškof monsignor Guerra iz Rima, se je hotel že podati na pot. Tedaj pa pride vest, da je kralj pobegnil, da se je osnovala nova republikanska vlada in da so nastali v deželi krvavi nemiri. Zaradi tega ni bilo mogoče več misliti na slavnosti in se veseliti nad lepo zgodovino, kajti vsa pozornost se je obrnila s skrbjo in bojaznijo k novim dogodkom. Poročila so bila čedalje bolj vznemirjajoča in kmalu smo zaslišali o požigih in napadih na samostane in druge cerkvene ustanove.

Tako so naši sobratje namesto radostnega jubilejnega leta, doživeli viharno leto revolucije in drhal, nahujskana po boljševikih, tudi našim zavodom ni prizanesla.

Tako naprimer je poulična sodrga udrla v salezijanski zavod v mestu Alikante, razbila in ropala, kar je dosegla, nazadnje pa je pograbila ravnatelja zavoda, da ga usmrti. Vlekli so ga po mestnih ulicah v pristanišče, mu dali vrv na vrat in iskali primernega kamna, da mu ga navežejo na vrat in ga potem sunejo v morje. Ubogi duhovnik je že priporočal svojo dušo Bogu, toda njegova ura še ni bila prišla, kajti policija in vojaki so prišli v zadnjem trenutku in ga rešili iz rok podivjane množice.

tako upravičeno tvorimo na Rakovniku avtonomno državo, v kateri so se nastanili pod isto streho predstavniki treh bratskih slovanskih narodov: Čehov, Slovakov in Slovencev. V tem pisanem zastopstvu imamo Slovenci večino, a le relativno, ker nas je komaj 18; kmalu za nami korakajo Slovaki (14), ki imajo za bodočnost še lepše izglede, in tudi Čehi so častno zastopani s šestimi poslanci. Če bi pa češka in slovaška stranka stopili v republikansko koalicijo, bi bili Slovenci pri glasovanju z lahkoto potisnjeni ob steno. A se kar nič ne bojimo, da bi prišlo do tega, ker tvorimo vsi skupaj zgolj eno troimeno stranko don Boskovih sinov, ki je bila izvoljena na eni sami listi milosti božje in redovniškega poklica ter ima pov-

Slovenski bogoslovci s svojimi brati Čehi in Slovaki na počitniški koloniji v Št. Vidu nad Planino

Čemur so se pa komunisti najbolj čudili je bilo to, da so duhovnika junaško branili uslužbenci mojstri in knjigovodje one obrtne šole. Niso namreč slutili, da so bili oni mladeniči in možje naši vrli sobratje lajiki, prav tako redovniki kot ravnatelj. Kako je don Bosko dobro poznal novo dobo, ko ni hotel sobratov pomočnikov obleči v talarje.

Sočuvstvujemo z našimi španskimi sobrati in želimo, da bi se razmere kmalu zaokrenile na bolje za sv. Cerkev v tej ponosni deželi, ki je veljala za odlično katoliško državo, kjer je pa morda katolištvo bilo bolj častitljiva zgodovinska starina in zunanji blišč, a je mogoče vse premalo segalo v duše.

Iz naših zavodov

SAL. BOGOSLOVCI NA RAKOVNIKU. Tudi mi se oglašamo — menda prvič v zgodovini. Pa bi bilo tudi neumestno in nedopustno, če bi molčali sedaj, ko se je naše število podvojilo od 19 na 38 in

sem isti program: čast božjo in zveličanje duš.

Zdaj smo že z vsemi močmi na delu in se pripravljamo na bodočnost, ki bo od nas veliko zahtevala in od katere tudi mi veliko pričakujemo. Novi bogoslovci so itak polni sveže moči, stari pa smo si je pridobili zvrhano mero v rajskih dnevih nepozabnih počitnic v Št. Vidu nad Planino.

Preljubi Št. Vid z Doropoljem in Podpečjo — skromen odstavek v današnjem Vestniku, celo poglavje v življenski knjigi vsakega posameznega bogoslovca, pisano z zlatimi črkami neskaljenih spominov in vroče hvaležnosti! Šli smo gori za šest tednov, iskat spremembe in svežega zra- Našli smo oboje, pa našli v tako prijetni obliki, da bi kaj takega ne pričakovali. Že kraj sam z mračnolesnim Bohorjem, raz katerega seže oko od Pohorja do Gorjancev, pa z vedrim Sv. Križem na drugi strani — je prava slovenska „Rajska dolina," ki jo je Bog menda samo zato tako

lepo ustvaril, da bi l. 1931. pripravil v njej salezijanskim bogoslovcem najprijetnejše počitnice. A kaj bi bil najlepši kraj, ko bi mu ne dajala življenja tako dobra srca, kakršna bivajo menda samo tam gori. V vlč. duh. svetniku — častitljivem starčku s sivimi lasmi, pa mladostno živahnostjo — smo našli ljubeznivega očeta, ki ga je bila sama dobrota; g. kaplan in g. šolski upravitelj pa sta bila z nami kakor brata, tako da smo zaživeli pravo družinsko življenje. Ob spominu nanj in na vso ljubeznivost, katere smo bili deležni na vsakem koraku od tamkajšnjih dobrih ljudi kakor tudi na izletu v daljne Konjice, zmanjkuje besed — pa prav zares!

Skratka: Na Št. Vid nas vežejo najslajši spomini, — tako prijetni, da se nam kar stoži ob njih, ker so tisti trenutki tako hitro minili in se pač ne povrnejo več. A kakor sem rekel: „V Vestniku skromen sestavek, ki se morda zgubi, a v naših srcih z zlatimi črkami napisan *Bog plačaj!* ki se ne zgubi nikoli in nikdar!“

SPOMINI NA MARIJIN PRAZNIK NA RAKOVNIKU dne 6. septembra.

Neka sotrudnica piše: Ne morem popisati lepega vtisa, ki sem ga dobila na Rakovniku 6. septembra za časa velikih romarskih slavnosti. Prišlo je nešteto pobožnih romarjev iz vseh strani, da se poklonijo naši preljubi Mamici, Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku. Po kolenih so hodili okoli oltarja ter jima priporočali v varstvo sebe in svoje zadeve. Z mnogimi sem govorila in vsi so se izražali, da jim ostanejo ti dnevi vedno v spominu. Nekateri so z veseljem pripovedovali, da so bili že dvajset — petindvajsetkrat na Rakovniku.

Gotovo je, da vsakdo želi znova priti k Mariji Pomočnici, kdor je le enkrat občutil njeno bližino. Tudi moja duša hrepeni po Mariji. Obiskala bom zopet prihodnje leto priljubljeni, sveti kraj, kjer sem našla že toliko duhovne tolažbe.

Kdor potuje v Ljubljano iz naše Mežiške in Dravske doline, naj nikar ne pozabi obiskati rakovniške Marije! Tam bo našel in okusil marsikaj, česar pogreša njegova duša. — Marija je dobra za vsakega, sprejme vsakega, kdor potrebuje njene pomoči.

A. J.

MARIJANIŠČE V VERŽEJU. Iz Veržeja nam pišejo.

Kljub Vašim ponovnim prošnjam, naj Vam kaj poročamo o življenju v Marijanišču, se žal radi preobilnega dela do danes nismo mogli odzvati. — Zdaj pa nam je prišla Previdnost na pomoč in zato Vam bomo lahko ustregli. Vlč. gospod inspektor nam je poslal poročilo: „Dajte račun od svojega hiševanja, kajti odslej ne boste več tu gospodarili!“ Tega povelja se sicer nismo tako ustrašili kot evangeljski oskrbnik, vendar smo čimprej uredili svoje račune in pripravili prostor namestniku. Pri tem pregledovanju smo zapazili, da Vam dolgujemo poročilo treh let, — tako nam vsaj nihče ne more očitati, da smo se hoteli postaviti — našim blagim sotrudnikom in sotrudnicam pa javno priznanje in iskreno zahvalo za vso pomoč, ki so nam jo tako blagohotno izkazovali v dobi našega triletnega hiševanja.

Veste, gospod urednik, delo v teh letih ni bilo lahko. In sami, brez gmotne in duhovne pomoči naših sotrudnikov ga ne bi bili zmogli. Naj omenimo samo najvažnejša dela.

Veliko truda in žrtve nas je stala že

40 letni jubilej vlč. g. Jerneja Vurkelca duhovnega svetovalca in župnika v Št. Vidu, ki ga je obhajal dne 27. julija 1931. v krogu najbližjih svojih duhovnih sobratov ter salezijanskih bogoslovcev, ki so preživljali pri njem počitnice

sama elektrifikacija zavoda. Za prvi praznik našega bl .očeta D. Boska smo dali prenoviti kapelico Matere dobrega sveta in postavili toliko potreben in tako zaželen glavni oltar, umetniško delo kiparja Tineta Kosa. Drag je bil, a je tudi lep; dozdaj ga je še vsak pohvalil, kdor ga je videl. Saj pa tudi Marijina podoba tako milo in prijazno gleda iz njega na svoje častilce in blagoslavlja goreče nabiralce in darovalce, ki so ji ga postavili. Z novim oltarjem je dobila vsa kapelica novo lice in ostane človeku za dolgo v spominu, da si med svetnim hrupom in nemirom nehote zaželi tja v njeno tiho zbranost, da se v njej priporoči svoji nebeški materi in zavetnici.

Tudi stranska kapelica Marije Pomočnice, kateri smo dali priimek „milostna kapelica," je iz dneva v dan bolj privlačna. Goreče sotrudnice so kupile kip Male sv. Terezije, in sedaj je Marija med dvema velikima svojima častičema sv. Alojzijem in Malo Cvetko.

Omeniti Vam moramo tudi, kako smo obhajali praznike. Ker je nas pristnih veržejcev malo, tudi če vštejemo gojence, smo se za praznike vedno združili s sotrudniki in skupno kot ena don Boskova družina praznovali, bodisi god gospoda ravnatelja, bodisi don Boskov praznik ali praznik Marije Pomočnice. Vsak del je od svoje strani storil, kar je zmogel in znal in tako so slavnosti bile vedno kar najlepše. Kako lepa je samo večerna rimska procesija na predvečer don Boskovega praznika! Za vse okoličane je nekaj novega in zato se je kar v trumah udeležijo. Nič manj veličastna in še številnejša je slovesna procesija na praznik Marije Pomočnice. Koliko Marijinih družb, beloobločenih otrok, z mnogoštevilno okoliško duhovščino se je je udeležilo, da ne omenjamo lepega sprevoda uniformirane trške garde in dolge vrste mož! To Vam je praznik Marijinega slavja. Srce vam vzplamti v ljubezni do nebeške Matere, da se znova posvetite njeni službi.

Prazniki so hitro minuli in zopet smo se morali vreči v materijalno delo. Gospodarsko poslopje je že več let sem klicalo po pomoči, predlanska zima pa mu je dala zadnji udarec in tako smo morali misliti na novo. Toda kako se ga naj lotimo, ko nimamo sredstev? Kdo bo plačal samo prve stroške, da spravimo na kup potrebno gradivo? — Tu smo se zopet obrnili na naše vrle sotrudnike — in ne zastonj: prihiteli so nam na pomoč ter pomagali pri dovažanju materijala, da je stavba naglo rasla in hitro prišla pod streho. — Za to veliko izkazano pomoč se ponovno vsem dobrotnikom iskreno zahvaljujemo in jih prosimo, naj nas še nadalje tako blagohotno podpirajo. Stavba namreč glasno govori, da še ni naša in da ima posojilnica veliko pravico do nje.

V teh težavah in skrbeh smo prišli na konec šolskega leta. Večino gojencev smo poslali domov na počitnice, lepo število pa v novicijat na Radno; le enemu je bilo sojeno, da ostane za vedno v Veržeju, blizu Marijanišča pri Mariji. Smrt ga je dohitela v trenutku, ko ni niti najmanj mislil nanjo ter je s kruto roko pretrgala nit mlademu in upapolnemu življenju. — Drugi gojenci se bodo vrnili že v začetku novega šolskega leta v zavod. Zopet drugi pa morda čez par let, kot novi in goreči delavci na don Boskovem polju ter bodo obujali spomine prošlih let, ko so bili na istem mestu, kot sedaj njihovi gojenci.

Z RADNE. Naši sobratje Poljaki, ki so 7 let bivali v zavodu na Radni, ne morejo Radne pozabiti. Govore o njej mlajšemu pokolenju kot o kaki daljnji in lepi deveti deželi. Je pa tudi povsem umevno, da se jim je tolikanj globoko vtisnila v srce, saj so tudi tu preživeli najlepšo dobo salezijanskega življenja, rosno pomlad novicijata in študentata. V lepi prirodi, ki obdaja ta zavod jim je klil „dvojni cvet pomladni čas, čas mladih let."

Z letošnjim septembrom je Radna zapet oživela. Zbrali so se naši novinci od vseh strani, da začno predpripravo za salezijansko življenje. So Slovenci pa tudi dokaj lepo število Hrvatov je med njimi tako, da je vseh skupaj do štirideset oseb. Prvih deset dni so večinoma preživeli pred tabernakljem in opravljali z gorečnostjo in resnobo sv. duhovne vaje. Stopali so, sledeč govornikom, polagoma z začudenjem v očeh v povsem nov svet notranjega življenja in združitve z Bogom. Čistile so se mlade duše, vstajali so novi cilji in upi, in odpirali so se razgledi v nove pokrajine. Bog daj, da bi vsejano seme vsklilo in obrodilo trajne in bogate sadove. Sladkost in tolažba se namreč prepogostokrat v življenju umakne grenkobi in razočaranju, a prava in globoka ljubezen vedno ostane.

Kmalu po duhovnih vajah so obhajali slavnost nove sv. maše častitega g. Jerka Gržinčiča. Proslavili so vsi srečni veliki dan novega levita, sodarovali z njim presveto Daritev s prošnjo in željo, da bi tudi sami srečno dosegli vzvišeni cilj.

Člani „Zveze bivših Salezijanskih gojencev“ smo se 25. VIII. t. l. zbrali, da se poslovimo od preč. g. Dr. Volčiča, bivšega ravnatelja in duhovnega voditelja Zveze skozi dobo šestih let. Prisotnih je bilo precejšnje število zvezarjev; okrog 25. Poslovilni večer je počastil s svojo navzočnostjo tudi preč. g. inspektor Dr. Franc Walland.

V imenu „Zveze se je poslovil od g. Dr. Volčiča predsednik zveze tovariš Murmayer, koj po kratkem poročilu, ki ga je podal tajnik Pleničar. Govoril je nato še tovariš Andrinek, in g. inspektor Dr. Walland, ki se je s toplimi besedami zahvalil odhajajočemu g. Dr. Volčiču za ves trud in skrb, ki jo je posvečal „Zvezi“ toliko časa.

Dr. Volčič se je za vse lepo zahvalil ter nam v slovo podal še par vodilnih misli za bodočnost.

Prav lepo so poskrbeli za domačnost in veselo razpoloženje naši tovariši Pokovci, ki so oskrbeli godbo in vsi trije pri njej krepko sodelovali.

Da je potekel poslovilni večer tako prisrčno, je tudi v veliki meri zasluga gospodov, posebno pa g. Mezeta, ki je bil po svoji stari navadi poln duhovitosti.

Ta večer se je tudi po kratkem posvetovanju odbora sklenilo, da se ustanovi fond za dom Zveze bivših Salezijanskih gojencev, ki se bo imenoval v spomin prvemu duhovnemu voditelju Zveze „Dr. Volčičev fond.“ V ta fond je daroval tovariš Blažič 100 Din. Prisrčna hvala!

Istega dne ob pol 6. zvečer je dospel na Rakovnik naš novi duhovni voditelj, sedanji g. ravnatelj Zajc. Mnogi zvezarji se ga še spominjajo iz časov, ko so bili še sami gojenci, g. ravnatelj pa dijak.

V imenu zveze ga je pozdravil tovariš tajnik Pleničar. Imeli smo tudi že prvo sejo pod novim g. ravnateljem v ponedeljek 14. IX. Na tej seji se je določil 15. november za letošnji kongres „Zveze Sal. gojencev,“ na katerega Vas že zdaj vse prisrčno vabimo; obenem pa opozarjamo, da si vsak po možnosti zagotovi prosto. Zaprosili smo polovično vožnjo.

Spored: 1. Pozdrav preč. g. ravnatelja. — 2. Pozdrav predsednika. — 3. Poročilo tajnika in blagajnika. — 4. Referat in debata. — 5. Slučajnosti. Na svidenje!

Misli . . .

Ravnaj po pameti. Prej premisli, potem stori . . . Kar škoduje tvoji duši, kar je grešno, ti nikdar v resnici ne koristi . . . Pamet veleva: *Živi tako, da boš vsak čas pripravljen umreti.* Kamor drevo pade, obleži.

Izvršuj natančno dolžnosti svojega stanu. Ljubi delo, katero ti je naloženo ter ga stori z veselim srcem in prijaznim obrazom. Tako bo vsako delo lepo in prijetno. Zvesto izpolnjena dolžnost je kakor blagoslov, ki napolnjuje dni tvojega življenja . . .

Bodi pogumen in srčen. Pošteno in čednostno življenje zahteva poguma in srčnosti. Bojazljivci in strahopetci niso za nebesa. Pogum kaže moža. Življenje je vojska. Bodi vedno pripravljen, da te sovražnik tvoje duše ne preseneti. Skušnjav ne boš premagal, če jih ne zapodiš takoj, hitro in odločno. Neuspeh ti ne sme vzeti bojevitosti. Če si podlegel, ne obleži, temveč vstani in takoj zberi vse sile, jih podpri z iskreno molitvijo ter začni boj s povečano odpornostjo. Če moraš zaradi svoje vere kaj trpeti, ne omaguj in se ne sramuj. Kristus ve za to, saj nas je opozoril, da bomo zaradi njegovega imena včasih preganjanje trpeli . . .

Ne boj se žrtev! Kar nič ne stane, nič vredno ni. Ni čednosti brez samozatajevanja; ni lepe mladosti brez bridke odpovedi nasladam . . . Ni sreče brez Boga, a Bog te ne osreči brez tvojega lastnega truda. Delaj, kakor bi vse bilo le od tebe zavisno; moli, kakor da upaš vse le od Boga. Ako se ne izogiblješ nevarnostim in ne bežiš pred priložnostjo, ne pomaga dosti molitev in spoved. Sam moraš imeti odločno voljo in Bog te bo utrdil.

Bodi stanoviten. Dober začetek pa slab konec vodi v pogubljenje. Kadar ti gre dobro, ne zaupaj vase; kadar ti gre slabo, ne obupaj nad Bogom . . . Dokler moliš, te božje usmiljenje ne bo zapustilo. „Kdor bo vztrajal do konca, ta bo zveličan.“ (Mt 10, 22).

Predvsem bodi skromen in ponižen. Če spoznaš sebe prav, boš lahko ponižen. Napuhnjen je le, kdor sebe višje ceni, kot pa je vreden . . . Ne sramuj se priznati, če si se zmotil. Če priznaš svojo zmoto, pokažeš le, da si danes modrejši kot si bil včeraj. Kdor se prevzetuje gotovo pade.

(Iz: „Misli in molitve za fante“ zbral dr. Gregor Rožman, škof).

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Kako dobra je Marija Pomočnica kristjanov, nam pričajo številna zahvalna pisma, ki smo jih prejeli in jih tu priobčujemo.

* * *

„Prosim, blagovolite objaviti v Vestniku tudi mojo zahvalo blaženemu don Bosku. Nenadoma sem zbolela. Več dni me je mučila velika vročina. Sestra bolničarka mi je svetovala, naj se obrnem do kakega svetnika. Tedaj sem se priporočila z velikim zaupanjem bl. Janezu Bosku in obljubila, da se bom zahvalila v Vestniku, če mi vročina v treh dneh poneha, ne da bi se razvila kaka bolezen. Don Bosko me je uslišal; še isti večer je ponehala vročina in ko je prišel zdravnik, me je našel izven vsake nevarnosti. Prisrčno se zahvaljujem za to Bogu in priporočam vsem, naj se v svojih stiskah z zaupanjem obračajo do mogočnega priprošnjika bl. Janeza Boska.

Izpolnim dano obljubo in objavljam v „Vestniku“ prisrčno zahvalo bl. J. Bosku. S tem vabim tudi druge, zlasti verne slovenske fante, naj se z zaupanjem obračajo na dobrega odvetnika v nebesih, ki je tudi mojemu bratu pomagal iz zelo sitne sodnijske zadeve. — Njegovi ustanovi skromen dar v zahvalo. — A. Gospodarič, Podgorje.

Prosim cenjeno uredništvo, da objavi v listu „Salezijanski vestnik“ mojo najprisrčnejšo zahvalo bl. don Bosku za uslišanje prošnje po opravljeni devetdnevnici v izredno težki zadevi. Prepričana sem, da mi je on izprosil pomoč, ker sicer bi bilo izključeno v takem težkem položaju. Kot skromen dar v zahvalo prilagam 10 Din. Priporočam se tudi vnaprej pomoči in varstvu bl. don Boska. — A. K. dijakinja, Maribor.

Tebi v čast in zahvalo par besed, o Marija Pomočnica kristjanov. Meseca marca 1931. so si moja mati zastrupili kri. Bilo je zelo nevarno. Tudi zdravnik je izjavil, da ni več pomoči. V največji stiski sem se obrnila do Marije Pomočnice, blaženega Janeza Boska in sv. Terezike Deteta Jezusa. Obljubila sem, da objavim zahvalo v Vestniku, če ozdravijo in pošljem skromen dar 100 dinarjev za svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku. — Marija je pomagala moji mamici, ki so tudi salezijanska sotrudnica. Sedaj izpolnim obljubo. — Ivanka Dobratinšck, Vojnik.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici na Rakovniku in bl. Janezu Bosku za srečen izid v zelo zamotani sodnijski zadevi. Bila sem že čisto obupana. Kar dobim Salezijanski vestnik in berem, kolikokrat in na kako različne načine je Marija pomagala svojim častilcem. Tudi meni se zbudi zaupanje v Marijino pomoč in začnem goreče prositi rakovniško Marijo in blaženega Janeza Boska in bila sem uslišana. Bodita tisočkrat zahvaljena rakovniška Marija in bl. Bosko! Obljubila sem, da se v Vestniku zahvalim in pošljem 100 dinarjev v dar za svetišče. — Peperko Marija.

Bila sem zelo nevarno bolna. Pet mesecev sem bila v postelji. Zdravnik je imel malo upanja, da bi še kedaj ozdravela. Poslali smo majhen dar za devetdnevnico na Rakovnik in zraven sem še obljubila, da se bom Mariji osebno zahvalila, če me usliši in izprosi ljubo zdravje. Prošnja ni bila zastonj. Kmalu se mi je začelo boljšati. Sedaj sem tako zdrava, da sem že lahko romala k Mariji Pomočnici. Javno se ji zahvalim še za neštete milosti, ki mi jih je izprosila v teh zelo težkih časih in jo prosim, naj mi pomaga še za naprej. Darujem 20 dinarjev. — A. Š., Boštanj.

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in bl. Janezu Bosku za pomoč v družinskih zadevah ter za dobrega in krščanskega moža. — M. Š., Ptuj.

Izpolnjujem svojo obljubo in se polna hvaležnosti zahvaljujem Mariji Pomočnici za srečno prestano operacijo. Prepričana sem, da me je samo pomoč od zgoraj obvarovala preteče smrti. Obljubila sem, da objavim to milost v Vestniku, da bi se tudi drugi zatekli k Mariji Pom. v hudih stiskah. — Cecilija Kranjec, Sv. Ana na Krembergu v Slov. goricah.

Moj sedem letni sinček se je pri drsanju tako hudo ponesrečil, da se je zdravnik izjavil, da skoro gotovo ne ostane pri življenju, če pa ostane, težko, da bi še kedaj govoril, ker mu je počila lobanja. Tudi eno nogo si je zlomil. Obrnila sem se do Marije Pom. in bl. Janeza Boska za pomoč. In glejte, deček, ki je bil osem dni v nezavesti, se je polagoma začel zavedati in počasi tudi govoriti. Sedaj je popolnoma zdrav, kakor je bil pred nesrečo. Vsa hvaležna Mariji Pomočnici, pošiljam 100 dinarjev v dar s prošnjo, da se milost objavi v Vestniku. — Uršula Hriberšek, posestnica v Belih vodah.

Morala sem prestati hudo operacijo v glavi. Bila sem že kakor kaplja na veji. Tudi zdravnik je zmajeval z glavo. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici in Mali Cvetki. V štirih tednih sem bila popolnoma zdrava. Zahvaljujem se Mariji Pomočnici in tudi blaženemu Janezu Bosku za to in še za več drugih milosti in pošiljam svoj dar. — M. M., Čemšenik.

Noge so mi otekle in pri tem sem imela take bolečine, da sem le z največjo težavo hodila. Ker mi ni nobeno zdravljenje pomagalo in so noge postajale čedalje slabše, sem se zaupno zatekla k Mariji Pomočnici kristjanov. Poslala sem dar na Rakovnik, da so opravljali v ta namen devetdnevnico in tudi jaz sem jo opravljala. V noči zadnjih dveh dni devetdnevnice sem čutila take bolečine, da nisem mogla sploh premakniti nog. V jutru po končani devetdnevnici pa so bolečine namah prenehale, tako, da sem šla z lahkoto k sveti maši in nisem čutila več nobenih bolečin. Popolnoma sem prepričana, da mi je le Marija pomagala. V zahvalo ji pošiljam 100 dinarjev za svetišče. Vsem, ki imajo kakoršnekoli nadloge pa priporočam, da se zaupno zatečejo k Mariji Pomočnici za pomoč, ker ona, naša najboljša mati, še ni nikogar zapustila, ki jo je zaupno prosil pomoči. — Lojzka Markelj iz Boh. Bistrice.

Nadalje se še zahvaljujejo M. P. in bl. Janezu Bosku:

M. C. Žižki se zahvaljuje Mariji Pom., bl. Janezu Bosku in sestri Benigni za dobljeno zdravje.

I. I. se zahvaljuje Mariji Pomočnici, Mali Tereziji in grofici Ledochowski za dobljeno zdravje. Daruje 100 dinarjev za misijone.

D. R., Sv. Križ - Rogaška Slatina se zahvaljuje Mariji Pomočnici, bl. Janezu Bosku za dobljeno zdravje in prilaga 100 Din. v dar.

Julijana Roblek se zahvaljuje Mariji P. za povoljno ozdravljenje in za uslišanje več prošenj.

Ana Beznik za več prejetih milosti in dobljeno zdravje. Poklanja 60 Din.

I. P., Klanec Kranj se zahvaljuje Mariji Pomočnici za uslišano prošnjo.

Ana Horvat v Moravcih: Tisočera zahvala Mariji Pomočnici kristjanov za ozdravljenje bolnega otroka.

I. P., Polzela: se zahvaljuje Mariji Pomočnici kristjanov in sv. Jožefu za izkazano pomoč v težki gospodarski zadevi.

Drobnič Elizabeta, Ravnik: se zahvaljuje Mariji Pomočnici za dobljeno zdravje.

Katarina Dobida, Lesce pošilja Mariji P. 100 Din. v zahvalo za njeno pomoč.

Neimenovana iz Presike se zahvaljuje Mariji za dvakrat uslišano prošnjo.

A. O. (Gorje pri Bledu) za ljubo zdravje; — *N. N.* (Jesenice) za uslišano prošnjo; — *Tiringer Uršula* (Goriče) za srečno prestano operacijo; — *Antonija Levstik* (Loški potok) za srečno prestano operacijo; — *Uršula Pavlič* za ozdravljenje bolne roke; — *Cecilija Črnič* za milost ozdravljenja v težki bolezni; — *N. I.* (Velike Lašče) v zahvalo za zdravje; — *N. I.* za uslišano prošnjo; — *Z. G.* (Podsreda) se zahvaljuje Mariji Pomočnici, Srcu Jezusovemu, Mali Tereziji in bl. Janezu Bosku za zdravje in daruje 100 Din.; — *Marija Podpečan* se zahvaljuje bl. Janezu Bosku in Mali Tereziji za ozdravljenje; — *Pajk Alojzija* za uslišano prošnjo; — *Marija Ješt* (Trnovlje pri Celju) za večkrat uslišano prošnjo; — *Katarina Krašovic* iz (Studenca) za uslišano prošnjo; — *M. G.* (Dravograd - Meža) za uslišanje v važni zadevi; — *Barovič Rudi* (Veržej) za srečen uspeh v šoli; — *Katarina Majerič, Matilda Brumec, Terezija Senica*, vse tri za srečen porod; — *Ivana Kranjc* in *Ivana Vodenar* (Radeče) za uslišane prošnje.

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. Jože Kuk. — Odgovoren za salezijansko tiskarno Josip Tkalec.

PRAVILNIK SOTRUDNIŠTA

III. DOLŽNOSTI SOTRUDNIKOV

Dela krščanske ljubezni, ki jih je don Bosko priporočal sotrudnikom in sotrudnicam (glej pogl. II.), izvršujejo v polnem obsegu salezijanci in Hčere Marije Pomočnice. Ker pa je uspeh teh del krščanske ljubezni zelo odvisen od gmotnih sredstev, se je don Bosko, ko mu je primanjkovalo sredstev, obrnil do blagosrčnih oseb, jih združil v družbo in tej družbi predpisal posebne dolžnosti. Te dolžnosti so:

1. *Sotrudniki in sotrudnice so s salezijanci bratje in sestre v Kristusu. Do njih se obračajo salezijanci, kadar potrebujejo njihove pomoči. Sotrudniki naj se istočasno obračajo z vso odkritosrčnostjo do udov salez. družbe.*

Iz teh besedi je razvidno, da morajo sotrudniki zreti salez. družbo kot svojo družbo in skrbeti za njen procvit prav tako, kakor skrbe za procvit svoje družine. Pazljivo morajo spremljati njena dela in videč jo v stiskah in potrebi, ji morajo priti velikodušno pomagat. Med salezijanci in sotrudniki mora biti ista vez, kakor med člani iste družine: obračati se morajo drug k drugemu, podpirati drug drugega v dobrih delih, med seboj se navduševati v delovanju in podobno. Da bi udejstvil to vez, je začel don Bosko izdajati posebno glasilo, v katerem poroča o delovanju družbe, odkriva potrebe, podaja nasvete in navdušuje za dobra dela. Tako glasilo imamo tudi mi in sicer „Salezijanski vestnik". Sotrudnikom, ki ljubijo salezijansko družbo in jo smatrajo za svojo, je to glasilo bratsko pismo; prebirajo ga z največjim zanimanjem in se po njem ravnajo.

2. *Vsi člani naj si kot otroci istega Očeta ter bratje v Kristusu prizadevajo, družbo po svoji moči podpirati, bodisi z lastnim imetjem, ali pa z milodari, ki jih izprosijo v ta namen od radodarnih ljudi.*

Salezijanskega sotrudnika mora polniti isti duh, ki je polnil don Boska in mu iztrgal junaški vzdih: „O Bog, daj mi duše, vse drugo vzemi!" Zveličanje duš mora biti salezijanskemu sotrudniku najbolj pri srcu. Za zveličanje duš mora biti pripravljen vse žrtvovati, kajti ena sama duša, kakor pravi sv. Avguštin, je več vredna ko vsa zemska bogastva, ko ves svet. Zato mora salez. sotrudnik z veseljem podpirati salezijanske naprave, kojih glavni smoter je zveličanje duš. Pravi sotrudnik se ne sme bati, da bo s podpiranjem omenjenih naprav trpel na svojem imetju; vedeti mora in verovati, kar je rekel Jezus: „Dajte in vam bo dano!" poznati mora postavo Jezusa Kristusa: „Kar vam preostaja, dajte vbogajme" (Lk 11, 41).

3. *Sotrudniki nimajo nikake denarne dolžnosti, marveč bodo vsak mesec ali vsako leto storili kako dobro delo, katero jim bo svetovala ljubezen. Milodari se bodo obračali v namen, ki ga sami določijo.*

Pravila sotrudstva ne določajo nikake denarne obveznosti, pač pa puste, da vsak deluje in daruje po svoji moči. To je pa d o l ž n o s t, zakaj vsak sotrudnik, ki želi biti deležen odpustkov in drugih duhovnih milosti (glej pogl. IV.), je dolžan na en ali drug način podpirati salez. družbo. „Danes jih je mnogo," piše don Bosko, „ki vlože denar v posojilnice, da potem uživajo obresti. Toda posojilnica, naj bo še tako na dobrem glasu, ni nikdar zanesljiva. Koliko bankrotov poznamo v zadnjih letih! Koliko družin je obubožalo ravno vsled posojilnic! Naj bo pa tudi posojilnica zanesljiva, vendar ne obrestuje več kakor po 5 ali 6 odstotkov. Jaz pa poznam neizčrpno blagajno, ki je zavarovana pred vsakim bankrotom in ne obrestuje le po 5, 10, 30, 50 odstotkov, ampak plačuje sto od enega. In kdo je ta čudoviti blagajničar? Bog, gospodar nebes in zemlje, ki je obljubil, da bodo tisti, ki vlože svoje imetje v njegovo čast, v korist ubožcev *prejeli stoterno že v tem življenju, na onem svetu pa večno življenje,* (Mark 10, 30). Prejeli bodo stoterno po blagoslovu, ki ga bo razlil na njihove osebe, dela in imetja, stoteren mir v srcu, stoterno slogo v družini, stotero dušnih milosti v življenju in smrti, po smrti pa večno zveličanje."

IV. DUHOVNE DOBROTE

I. *Sotrudniki in sotrudnice so deležni vseh sv. maš, molitev devetdnevnic in tridnevnic in vseh del krščanske ljubezni, ki jih opravljajo salezijanci po vsem svetu.*

II. *Na dan po prazniku sv. Frančiška Saleškega opravijo vsi salez. duhovniki in duhovniki sotrudniki daritev sv. maše za umrle soude. Tisti pa, ki niso duhovniki, naj v ta namen, če je mogoče, prejmejo sv. obhajilo in molijo sv. rožni venec.*

III. *Vse sv. maše, katere daruje katerisibodi duhovnik za umrle sotrudnike in sotrudnice, so vedno in povsod privilegirane.*

IV. *Duhovniki sotrudniki imajo osebno pravico do priviligiranega oltarja* trikrat na teden, *če že niso dosegli iste pravice za kak drug dan.*

V. *Sotrudniki in sotrudnice salezijanske družbe, ki po sv. spovedi in sv. obhajilu pobožno obiščejo kako cerkev ali javno kapelo in ondi molijo po namenu svetega očeta zadobe* popoln *odpustek, ki ga lahko darujejo tudi dušam v vicah (izvzemši odpustek pod štev. 9): 1. Na dan ko so se vpisali med salez. sotrudnike. — 2. Enkrat na mesec, na dan, ki si ga vsak sam izbere. — 3. Enkrat na mesec, ko se udeleže salez. shoda. — 4. Enkrat v mesecu, na dan, ko opravijo vajo srečne smrti. — 5. Vselej kadar skozi osem dni opravljajo duhovne vaje. — 6. O sledečih Gospodovih praznikih: Sv. Trojica — Božič — Obrezovanje Gospodovo — Ime Jezusovo — Sv. Trije kralji — Izpremenitev Gospodova — Velikanoč Kristusov vnebohod — Binkošti — Sv. Rešnje Telo — Presv. Rešnja Kri našega G. J. Kr. — Cvetna nedelja — Najdba sv. križa — Povišanje sv. križa — Sv. Družina. — 7. O sledečih Marijinih praznikih: Brezmadežno spočetje — Rojstvo Marije Device — Obiskovanje Marije Device. — Svečnica — Marija Pom. kristjanov — Vnebovzetje Marije Device — Marija sedem žalosti — Srce Marijino — Ime Marijino — Rožnovenska nedelja — Materinstvo Mar. Dev. — Čistost Mar. Dev. — Devica Marija Karmelska. — 8. O sledečih praznikih: Sveti Mihael nadangel — Prikazen sv. Mihaela nadangela — Sv. Janez Krstnik — Stol sv. Petra v Rimu — Stol sv. Petra v Antiohiji — Izpreobrnitev sv. Pavla apostola — Spomin sv. Pavla apost. — Sv. Cecilija — Sv. Rok. — 9. O zadnji uri, ako prejmejo zakrament sv. pokore in sv. R. Tel. ali vsaj s skesanim srcem pobožno izgovore presv. ime „Jezus".*

VI. *Deležni so odpustka 400 dni vselej, kadar združijo z delom kak vzdihljaj, n. pr. Jezus! — Marija! — Jezus usmiljenje! — Moj Bog in moje vse! in podobno, enkrat na dan pa* popolnega, *ki ga lahko obrnejo tudi dušam v vicah.*

VII. *Deležni so premnogih nepopolnih odpustkov.*

KONEC.

SLOVSTVO

„Tam daleč za morjem..." V treh slikah. — Igra „Tam daleč za morjem..." je namenjena moški mladini, ki se zbira v Marijanskih kongregacijah in v Marijinih vrtcih. Ima blag namen: razvneti v idealnih mladih srcih iskro požrtvovalne ljubezni do trpečih, paganskih src. Torej mladina: uprizarjaj vsepovsodi to originalno blažilno igro! Ni plemenito pozabiti na nesrečne! Prireditev je dovoljena brez posebnih obveznosti!

Knjižica stane po pošti Din. 4...., in se dobi pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1. kot tudi pri vseh drugih kat. knjigarnah.

ŠIRITE DOBRE KNJIGE

PRIPOROČAMO NASLEDNJE KNJIGE

ŽIVLJENJEPISI:

Dr. J. Valjavec:	**Blaženi Janez Bosko,** cena . . .	Din.	10	— po pošti	11
„ „ „ :	**Vzor Mladine** (Dominik Savio)	„	8	„ „	9
„ „ „ :	**Mala Cvetka** (Sv. Terezija Deteta Jezusa)	„	10	„ „	11
„ „ „ :	**Nevesta presv. Srca** (Sv. Marjeta Alacoque)	„	8	„ „	9
„ „ „ :	**Vzor Marijinih družbenic**	„	3	„ „	3. 50
Dr. Fr. Walland:	**Sv. Frančišek Saleški**	„	7	„ „	8
Dr. Fr. Knific :	**Junak s prístave** (mlada leta bl. J. Boska)	„	10	„ „	11

NABOŽNE IN PODUČNE KNJIGE:

Dr. J. Valjavec:	**Češčenje Marije Pomočnice kristjanov**	„	3	„ „	3. 50
„ „ „ :	**Mala skrivnost**	„	3	„ „	3. 50
„ „ „ :	**Lepo vedenje** (znižana cena)	„	3	„ „	3. 50
Prof. A. Logar :	**Vzgojna metoda bl. J. Boska** (znižana cena)	„	12	„ „	13

MOLITVENIKI:

Dušna mladost (Molitvenik sv. Terezije Deteta Jezusa)	zlata obreza	Din	12	po pošti	13
	rdeča	„	8	„ „	9
Zveza ljubezni (Molitvenik presv. Srca)	zlata obreza	Din	13	po pošti	14
	rdeča	„	8	„ „	9